

РЕШЕНИЕ

№ 20314

гр. София, 22.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 22.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **1927** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал.1 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по повод жалба с вх. № 2444 от 16.02.2026 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № Ж-22-99#3 от 13.02.2026 г. по описа на Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП) С., подадена от „БУЛСАТ“ ООД /в несъстоятелност/, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [жк], [улица], представлявано от управителя с непрекратени правомощия С. Б. Т. и синдика А. Г. К., с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], ет. 3 срещу Решение № ПИ-33 от 05.02.2026 г. на директора на ТД на НАП-С., с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № Ж-22-96 от 22.01.2026 г. по регистъра на ТД на НАП С., дирекция „Събиране“ срещу Разпореждане изх. № С260022-137-0000144 от 15.01.2026 г., издадено от С. Б., на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране при ТД на НАП С., като неоснователна.

С жалбата се моли съдът да отмени оспореното решение на директора на ТД на НАП, тъй като е незаконосъобразно като издадено в нарушение на материалния закон. Излагат се доводи, че неправилно в обжалваното решение е прието, че е неприложим срокът по чл. 171, ал.2 ДОПК, тъй като е налице изключението, предвидено, че 10 годишния давностен срок не се прилага, когато вземането е предявено в производство по несъстоятелност. В тази връзка оспорващият е посочил аргументи, че вземанията са предявени и приети в производството по несъстоятелност преди 31 декември 2029 г, а разпоредбата на чл. 171, ал.2, т. 2 ДОПК е влязла в сила на 01.01.2021 г., както и че същата действа ех пунс. Изложени са подробни аргументи относно приложението на

разпоредбата на 171, ал.2 ДОПК в предходната редакция, като се акцентира, че е спорен начинът, по който следва да се изчисли давностният срок при настъпили изменения в данъчното законодателство. В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно призован, не се явява и не се представява.

Ответникът – директорът на ТД на НАП - С., редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. К., която оспорва жалбата, предлага да се отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

В ТД на НАП срещу „Булсат“ ООД /н/ е образувано изпълнително дело № 22150025639/2015 г. за събиране на публични държавни вземания.

С Решение № 1074 от 10.07.2014 г., постановено по т.дело № 5074 по описа за 2011 г. на Софийски градски съд (СГС) е открито производство по несъстоятелност по отношение на жалбоподателя и дружеството е обявено в несъстоятелност с Решение № 701 от 04.04.2018 г. по същото дело, а вземанията на НАП са предявени в производството през 2014 г.

На 12.12.2025 г. е постъпило по изпълнителното дело Възражение на основание чл. 171 ДОПК, с което е поискано погасяване по давност на следните задължения:

- 1.Ревизионен акт (РА) № [ЕГН] от 30.08.2013 г.;
 - 2.РА № [ЕГН] от 17.05.2012 г.;
 - 3.Справка декларация (СД) № 22171004987 от 14.06.2010 г., за периода от 01.01.2011 до 17.05.2012 г.
 - 4.СД № 223421101775124 от 14.09.2011 г. за периода от 01.08.2011 г. до 31.08.2011 г.
 - 5.СД № 2234212012089 от 15.05.2012 г. за периода от 01.04.2012 г. до 30.04.2012 г.
 - 6.СД № 223421201398028 от 14.06.2012 г. за периода от 01.05.2012 г. до 31.05.2012 г.
 - 7.Декларация обр. 6 № 220020907334148 за м. 03.2009 г.;
 - 8.Декларация обр. 6 № 220020907334219 за м. 04.2009 г.;
 - 9.Декларация обр. 6 № 220020907334276 за м. 05.2009 г.;
 - 10.Декларация обр. 6 № 220020908412076 за м. 07.2009 г.;
 - 11.Декларация обр. 6 № 220020911338887 за м. 08.2009 г.;
 - 12.Декларация обр. 6 № 220020912167239 за м. 09.2009 г.;
 - 13.Декларация обр. 6 № 220021015656570 от 15.04.2010 г. за периода от 01.01.2010 г. до 31.01.2010 г.;
 - 14.Декларация обр. 6 № 22021015656175 от 15.04.2010 г. за периода от 01.02.2010 г. до 28.02.2010 г.;
 - 15.Акт за установяване на задължение по декларация № 016 от 20.04.2011 г. на Столична община, дирекция ПАМДТ, отдел В.
 - 16.Декларация по чл. 17 от ЗМДТ с вх. № 030009/000400 от 11.12.2007 г., партиден номер М400, със задължения за 2011 г.;
 - 17.Декларация по чл. 17 от ЗМДТ с вх. № 030009/000171 от 04.09.2004 г., партиден номер М171, със задължения от 2011 г. до 2014 г., включително;
 - 18.Декларация по чл. 54 ЗМДТ с вх. № 170006/1617 от 08.06.2010 г., със задължения за 2014 г.
- Публичният изпълнител с Разпореждане изх. № С260022-137-0000144 от 15.01.2026 г. е отказал да признае за погасени по давност задълженията по Ревизионен акт (РА) № [ЕГН] от 30.08.2013 г.; РА № [ЕГН] от 17.05.2012 г.; Справка декларация (СД) № 22171004987 от 14.06.2010 г., за периода от 01.01.2011 до 17.05.2012 г.; СД № 223421101775124 от 14.09.2011 г. за периода от 01.08.2011 г. до 31.08.2011 г.; СД № 2234212012089 от 15.05.2012 г. за периода от 01.04.2012 г. до 30.04.2012 г.

и СД № 223421201398028 от 14.06.2012 г. за периода от 01.05.2012 г. до 31.05.2012 г. Следните задължения (Декларация обр. 6 № 220020907334148 за м. 03.2009 г.; Декларация обр. 6 № 220020907334219 за м. 04.2009 г.; Декларация обр. 6 № 220020907334276 за м. 05.2009 г.; Декларация обр. 6 № 220020908412076 за м. 07.2009 г.; Декларация обр. 6 № 220020911338887 за м. 08.2009 г. и Декларация обр. 6 № 220020912167239 за м. 09.2009 г.) са погасени по давност с Разпореждане изх. № 0210022-035-0260116 от 01.07.2021 г., което е връчено на 05.07.2021 г. Допълнително е посочено, че задълженията към Столична община (СО) не са присъединени към изпълнителното дело, поради което публичният изпълнител не се е произнесъл по тяхното погасяване по давност.

Оспорващият, недоволен от разпореждането на публичния изпълнител с изх. № С260022-137-0000144 от 15.01.2026 г., го е обжалвал пред директор на ТД на НАП с жалба вх. № Ж-22-96 от 22.01.2026 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. № С260022-000-0034784 от 22.01.2026 г. по регистъра на ТД на НАП С., дирекция „Събиране“.

Решаващият орган в срока по чл. 267, ал. 2 ДОПК се произнесъл с решение № ПИ-33 от 05.02.2026 г., с което е оставил жалбата без уважение и е потвърдил обжалваното разпореждане, като е приел, че съгласно чл. 171, ал.2, т. 2 ДОПК 10 годишен давностен срок не се прилага в случаите, когато вземането е предявено в производство по несъстоятелност, както следва:

С РА № [ЕГН] от 30.08.2013 г. и РА № [ЕГН] от 17.05.2012 г., са установени задължения за корпоративен данък за периода 01.01.2009 - 31.12.2009 г. и данък върху добавената стойност (ДДС) за периода 01.12.2009 г. - 30.11.2010 г., като е прието, че за вземанията за корпоративен данък за периода 01.01.2009 г. - 31.12.2009 г. същите е следвало да се платят през 2010 г. и то давността е започнала да тече от 01.01.2011 г.

За задълженията по ЗДДС за периода 01.12.2009 г. - 30.11.2010 г. е посочено, че давностният срок е започнал да тече от 01.01.2011 г., тъй като същите е следвало да се платят най-късно до 14.12.2010 г.

За задължението по ЗДДС за периода 01.12.2010 - 31.12.2010 г. е отбелязано, че е следвало да се плати до 14.01.2011 г., т. е. давностния срок започнал да тече на 01.01.2012 г.

За задълженията по СД №№22171004987 от 14.06.2010 г., 223421101775124 от 14.09.2011 г., 223421201208913 от 15.05.2012 г., 223421201398028 от 14.06.2012 г. е подчертано, че давността е започнала да тече от 01.01.2011 г.

За задълженията по Декларация обр. 6 №№220021015656570/15.04.2010 г., за периода 01.01.2010 - 31.01.2010 г., 22021015656175/15.04.2010 г. давността е започнала да тече от 01.01.2011 г.

При изчисляването на 10 годишния давностен срок по чл. 172 ДОПК ответникът се е позовал на §29 от ЗМДВИППП, според който по време на извънредното положение погасителната давност спира да тече

По отношение на Декларациите обр. 6 №№220020907334148 за м. 03.2009 г., 220020907334219 за м. 04.2009 г., 220020907334276 за м. 05.2009 г., 220020908412076 за м. 07.2009 г., 220020911338887 за м. 08.2009 г., 220020912167239 за м. 09.2009 г., видно от представеното с административната преписка Разпореждане изх. №С210022-035-0260116/01.07.2021 г. (л. 58-65) , същите са погасени по давност, като по отношение на тях производството по принудително събиране е частично прекратено.

В хода на съдебното производство като доказателства по делото са приети представените с жалбата и административната преписка писмени документи от страните.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването. Подадена е в законоустановения срок, поради което е ПРОЦЕСУАЛНО

ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган по чл. 200 от ДОПК, в кръга на правомощията му, определени в разпоредбата на чл. 167 от ДОПК, в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити.

Съгласно чл. 171, ал.1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5 – годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. С изтичането на 10 годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато: 1. Задължението е отсрочено или разсрочено; 2. Вземането е предявено в производство по несъстоятелност; 3. Е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; 4. Изпълнението е спряно по искане на длъжника; 5. е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел IIa (ал.2 в редакцията ДВ, бр. 105 от 2020 г., в сила от 01.01.2021 г.). Лихвите за публичните вземания се погасяват по давност с изтичането на сроковете за главното вземане по ал. 1 и 2, независимо от начина на погасяване на главницата (ал. 3).

Предходната редакция на чл. 171 ДОПК (ДВ, бр. 105 от 2005 г., в сила от 01.01.2006 г.), действала към момента на възникване на публичните задължения предвижда, че публичните задължения се погасяват с изтичането на 5 – годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по – кратък срок (ал.10. С изтичането на 10 годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено.

В ДОПК са изброени случаите, в които давността се спира или прекъсва. Съгласно чл. 172, ал.1 ДОПК давността спира: 1. Когато е започнало производство по установяване на публичното вземане – до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. Когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно – за срока на спирането; 3. Когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането – за срока на разсрочването или отсрочването; 4. Когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. С налагането на обезпечителни мерки; 6. Когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение. Видно от разпоредбата на чл. 172, ал.1, т. 4 ДОПК се установява, че давността за установяване или събиране на публични задължения спира да тече, ако актът, с който задължението е определено, се обжалва по административен или съдебен ред.

Съгласно § 29, т. 1 и 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за определяне на последиците, до отмяната на извънредното положение срокът по чл. 171, ал.2 ДОПК не се прилага; освен в случаите по чл. 172, ал. 1 ДОПК давността спира да тече и за времето на обявеното извънредно положение.

По делото не се спори по фактите. Спорът е правен и касае обстоятелството дали установените и описани по – горе публични задължения са погасени по давност.

При липсата на преходна разпоредба в ДОПК относно правилата за сроковете по изменената норма, в сила от 01.10.2021 г., както и на изрично придадено обратно действие на настоящата

редакция на чл. 171, ал.2 ДОПК, следва да се приеме, че е налице непълнота в закона, която следва да се преодолее по тълкувателен път. В този смисъл са установите разбирания на доктрината и практиката. В тази хипотеза, на основание чл. 46, ал.2 ЗНА ВАС е имал възможност да посочи, че отношенията следва да се уредят съобразно основните начала и принципи на правото на Република България, позовавайки се на други нормативни актове, които предвиждат, че нормите за срокове, установени в новия закон, не се прилагат към започналите да текат срокове по отменения закон, освен ако за завършването им по стария закон се изисква по-дълъг срок от предвидения по новия закон. В този смисъл са следните съдебни актове: Решение № 6811/15.05.2012 г. по адм. д. № 12807/2011 г., VIII отд., Решение № 9261/27.06.2012 г. по адм. д. № 11034/2011 г., VIII отд., Решение № 78/04.01.2012 г. по адм. д. № 2455/2011 г., Решение № 9367/28.06.2012 г. по адм. д. № 15431/2011 г., Решение № 2575 от 13.03.2025 г. по адм. д. № 101/23 г., I отд. и др.

Имайки предвид посочената съдебна практика и прилагайки формулираното правило към настоящия случай чрез сравнение на продължителността на сроковете по първоначалната и настоящата редакция на чл. 171, ал.2 ДОПК, настоящият състав намира, че срокът по старата норма е по-кратък и по-благоприятен за длъжника от срока по новия закон. Всъщност, новият закон напълно изключва приложението на института на абсолютната погасителна давност при предявяване на вземанията в производството по несъстоятелност и дерогира погасителното действие на какъвто и да е времеви период. Ето защо следва да се приеме, че приложима е редакцията на чл. 171, ал.2 ДОПК към момента, в който 10 годишните давностните срокове са започнали да текат, тъй като старата норма не изключва погасяването по давност на вземания, които са предявени в производство по несъстоятелност. Противното означава да се игнорира изтеклия към момента на изменение на нормата срок в резултат на последователното времево проявление на фактите от сукцесивния фактически състав на погасителната давност. С това на практика би се придало непредвидено от законодателя обратно действие на новата редакция на материалноправната норма на чл. 171, ал.2 ДОПК, която по дефиниция действа занапред. Същевременно, отново с обратно действие биха се придали нови, несъществуващи към възникване на вземането и началото на срока по чл. 171, ал.2 ДОПК правни последици на посоченото от новата норма юридическо действие - предявяване на вземането в производството по несъстоятелност.

Следователно, за публичните вземания, предмет на спора, срокът по чл. 171, ал. 2 ДОПК с включено изискването на § 29 ЗМДВИППП, е следният:

За РА № [ЕГН] от 30.08.2013 г. и РА № [ЕГН] от 17.05.2012 г. давността е започнала да тече от 01.01.2011 г. и същата е изтекла на 28.02.2021 г.

За задълженията по ЗДДС за периода 01.12.2009 г. - 30.11.2010 г. давностният срок е започнал да тече от 01.01.2011 г. и е изтекъл на 28.02.2021 г.

За задължението по ЗДДС за периода 01.12.2010 - 31.12.2010 г. давностният срок е започнал да тече на 01.01.2012 г. и е изтекъл на 28.02.2022 г.

За задълженията по СД №№22171004987 от 14.06.2010 г., 223421101775124 от 14.09.2011 г., 223421201208913 от 15.05.2012 г., 223421201398028 от 14.06.2012 г. давността е започнала да тече от 01.01.2012 г. и е изтекла на 28.02.2023 г.

За задълженията по Декларация обр. 6 №№220021015656570/15.04.2010 г., за периода 01.01.2010 - 31.01.2010 г., 22021015656175/15.04.2010 г. давността е започнала да тече от 01.01.2013 г. и е изтекла на 28.02.2024 г.

При изчисляването на 10 годишния давностен срок по чл. 172 ДОПК ответникът се е позовал на §29 от ЗМДВИППП, според който по време на извънредното положение погасителната давност.

спира да тече

По отношение на Декларациите обр. 6 №№220020907334148 за м. 03.2009 г., 220020907334219 за м. 04.2009 г., 220020907334276 за м. 05.2009 г., 220020908412076 за м. 07.2009 г., 220020911338887 за м. 08.2009 г., 220020912167239 за м. 09.2009 г., видно от представеното с административната преписка Разпореждане изх. №С210022-035-0260116/01.07.2021 г., същите са погасени по давност, като по отношение на тях производството по принудително събиране е частично прекратено.

По отношение на задълженията към Столична община по делото не се съдържат писмени доказателства, които да удостоверяват, че същите са присъединени към процесното изпълнително производство на публичния изпълнител, а и от страна на оспорващия не са ангажирани доказателства в обратния смисъл.

По така изложените съображения, съдът намира жалбата основателна по отношение на публичните задължения произтичащи от 1. Ревизионен акт № [ЕГН] от 30.08.2013 г.; 2. РА № [ЕГН] от 17.05.2012 г.; 3. Справка декларация (СД) № 22171004987 от 14.06.2010 г., за периода от 01.01.2011 до 17.05.2012 г.; 4. СД № 223421101775124 от 14.09.2011 г. за периода от 01.08.2011 г. до 31.08.2011 г.; 5. СД № 2234212012089 от 15.05.2012 г. за периода от 01.04.2012 г. до 30.04.2012 г.; 6. СД № 223421201398028 от 14.06.2012 г. за периода от 01.05.2012 г. до 31.05.2012 г.; 13. Декларация обр. 6 № 220021015656570 от 15.04.2010 г. за периода от 01.01.2010 г. до 31.01.2010 г.; 14. Декларация обр. 6 № 22021015656175 от 15.04.2010 г. за периода от 01.02.2010 г. до 28.02.2010 г., които са погасени по давност.

По отношение на посочените в петитума на жалбата публични задължения, както след: 7. Декларация обр. 6 № 220020907334148 за м. 03.2009 г.; 8. Декларация обр. 6 № 220020907334219 за м. 04.2009 г.; 9. Декларация обр. 6 № 220020907334276 за м. 05.2009 г.; 10. Декларация обр. 6 № 220020908412076 за м. 07.2009 г.; 11. Декларация обр. 6 № 220020911338887 за м. 08.2009 г.; 12. Декларация обр. 6 № 220020912167239 за м. 09.2009 г.; 15. Акт за установяване на задължение по декларация № 016 от 20.04.2011 г. на Столична община, дирекция ПАМДТ, отдел В.; 16. Декларация по чл. 17 от ЗМДТ с вх. № 030009/000400 от 11.12.2007 г., партиден номер М400, със задължения за 2011 г.; 17. Декларация по чл. 17 от ЗМДТ с вх. № 030009/000171 от 04.09.2004 г., партиден номер М171, със задължения от 2011 г. до 2014 г., включително и 18. Декларация по чл. 54 ЗМДТ с вх. № 170006/1617 от 08.06.2010 г., със задължения за 2014 г., публичният изпълнител и решаващият орган изрично не са произнесли с нарочен диспозитив, поради което и съдът не дължи такъв.

По изложените съображения жалбата се явява основателна като такава следва да бъде уважена и обжалваното решение да се отмени като издадено при неправилно приложение на материалния закон.

При този изход на спора не се дължат разноски, тъй като такива не са поискани от оспорващия.

Воден от гореизложеното, Административен съд – София град, III – то отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на „БУЛСАТ“ ООД /в несъстоятелност/, Решение № ПИ-33 от

05.02.2026 г. на директора на ТД на НАП-С., с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № Ж-22-96 от 22.01.2026 г. по регистъра на ТД на НАП С., дирекция „Събиране“ срещу Разпореждане изх. № С260022-137-0000144 от 15.01.2026 г., издадено от С. Б., на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране при ТД на НАП С..

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: